

Νίψη και πνευματική ζωή. Μία διδακτική ιστορία

...Σ' ένα σπουδαίο

βιβλίο, «Το Νέον Μητερικόν», πού περιέχει «φοβερές ιστορίες από τον πόλεμο των πειρασμών στην πόλη και στην έρημο», βρήκα διηγήσεις οι οποίες έχουν τόση σχέση με το θέμα μου και θα μου δώσουν την ευκαιρία να διατυπώσω μερικές σκέψεις.

Τις μεταφέρω εδώ, όπως τις έχει μεταφράσει ο καθηγητής και λογοτέχνης Π. Β. Πάσχος.

«Κάποτε, στην ώρα της προσευχής στο κελί του, ο μέγας Μακάριος άκουσε μια φωνή άνωθεν, να του λέγει:

-Μακάριε, πρέπει να ξέρεις, πώς, παρά τις προσευχές και την άσκησή σου, δεν έφτασες ακόμη στα μέτρα της αρετής, πού έχουν ανέβει εκείνες οι δύο γυναίκες, στη τάδε πολιτεία.

Το πρωί ο Γέροντας σηκώθηκε, άρπαξε το ξύλινο ραβδί του και πήρε το δρόμο για την πολιτεία εκείνη. Όταν έφτασε, ρώτησε κι έμαθε, που μένουν εκείνες οι γυναίκες και χτύπησε την πόρτα τους. Βγήκε λοιπόν ή μία γυναίκα και τον υποδέχτηκε στο σπίτι, με πολύ χαρούμενο πρόσωπο. Ωσπου να καθίσει ο Γέροντας να πάρει μια ανάσα, ήρθε και ή άλλη. Τότε τις κάλεσε και τις δυο κοντά του και μόλις κάθισαν τους λέει:

—Έκαμα όλο το δρόμο και υπέμεινα τόση κούραση, ώσπου από την έρημο να φτάσω ίσαμε εδώ. Σάς παρακαλώ, λοιπόν, να μου πείτε ποια είναι ή πνευματική σας εργασία και οί αρετές, πού αγωνίζεστε ν' ασκείτε.

Εκείνες απαντούν, με πολλή απλότητα

-Πίστεψε μας, άγιε Γέροντα, πώς δεν μένουμε έξω από τα κρεβάτια των συζύγων μας • ποια εργασία πνευματική λοιπόν, περιμένεις από μας;

Όμως, ο Γέροντας τους έβαλε μετάνοια και τις παρακάλεσε να του φανερώσουν την αρετή τους.

Βλέποντας τότε την πολλή υπομονή του, είπαν στον άγιο Γέροντα

—Εμείς είμαστε ξένες για τούτο τον κόσμο, κ' έτυχε να παντρευτούμε συζύγους, πού ήταν αδέλφια κατά σάρκα' Από τότε, πού ζούμε σε τούτο το σπίτι με τους άνδρες μας, δεν θυμούμαστε να ' χουμε μαλώσει ποτέ μεταξύ μας, ούτε να πούμε άσχημη κουβέντα ή μια στην άλλη • πάντα μας ζούμε, όλα τα χρόνια με ειρήνη και ομόνοια, αγαπημένες. Κάποτε μας ήρθε ένας περίεργος λογισμός: Να εγκαταλείψουμε τους άνδρες μας και να πάμε σ' ένα γυναικείο μοναστήρι να ζήσουμε. Κάναμε αγώνα και παρακαλέσαμε πολύ τους άνδρες μας να αφήσουν να φύγουμε. Μα δεν τα καταφέραμε να τους πείσουμε. Έτσι, καθώς δεν πετύχαμε αυτό το σκοπό μας, κάναμε μια συμφωνία (οι δυο μας με το Θεό): να μη βγει ποτέ απ' το στόμα μας κανένας κοσμικός λόγος, αδιαφόρετος.

Ακούγοντας τούτα τα λόγια ό άγιος εκείνος Γέροντας, θαύμασε και είπε:

—Αληθινά δεν παίζει κανένα ρόλο το ν' ακολουθεί κανείς τον παρθενικό βίο ή τον έγγαμο, το νά' ναι μοναχός ή κοσμικός, για να του χαρίσει ό Θεός το πνεύμα του και το έλεος του' εκείνο, πού μονάχα ζητάει από μας είναι ή προαίρεση.

Ό Γέροντας οικοδομήθηκε πνευματικά πολύ από την αρετή τους κ' επέστρεψε στο κελί του, στην έρημο δοξάζοντας το Θεό».

Ό μέγας Μακάριος ήταν ενάρετος. Ήταν ό ασκούμενος και προσευχόμενος. Διέτρεχε, όμως, τον πνευματικό κίνδυνο να δεχτεί ότι έχει φτάσει στην ανώτατη κλίμακα των αρετών. και αυτό θα ήταν μεγάλη πτώση. Ή άνωθεν φωνή τον προτρέπει να πάρει το πνευματικό μάθημα από δυο γυναίκες, πού ζούσαν στον κόσμο. Δεν του υπέδειξε κάποιον συνασκητή του ή κάποιον φημισμένο για την αγιότητα του όσιο. Το σχέδιο του Θεού ήταν να παραμείνει ό Γέροντας στην ταπείνωση, να είναι μετριοπαθής και προπαντός ν' αποφεύγει την περιφρόνηση των εν τω κοσμή αδελφών του. Οι δυο γυναίκες ήταν άγνωστες στον πολύ κόσμο. Κανένας δεν γνώριζε τον καρποφόρο πνευματικό τους αγώνα και οί ίδιες δεν είχαν συνειδητοποιήσει ότι είχαν αποκτήσει γνήσια αγάπη, με την οποία απέφευγαν τους

κοσμικούς λόγους, τη χυδαιολογία και την κατάκριση. Σύμφωνα με τη φωνή του Θεού, ο Γέροντας δεν είχε αποκτήσει την αγάπη, πού είχαν δυο γυναίκες ούτε και τον έλεγχο των λόγων του, παρόλο, πού εκείνες ζούσαν οικογενειακή ζωή και οί σύζυγοι τους δεν συμμερίζονταν τον αγώνα τους. Ο Θεός γνώριζε την αγαθή τους προαίρεση και ήθελε ο ασκητής Μακάριος να διαπιστώσει μόνος του ότι ή προαίρεση είναι πού σώζει τον άνθρωπο,

Ή επιθυμία των δυο γυναικών να ζήσουν σε μοναστήρι δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Οί σύζυγοι τους, τους έκοψαν την επιθυμία αυτή. Αυτές, όμως, επιδόθηκαν σ' άλλες αρετές και πέτυχαν εκείνο, πού δεν είχε κατορθώσει ο Μακάριος με την πολύχρονη άσκηση και την αδιάλειπτη προσευχή. Οί γυναίκες, που ζούσαν στον κόσμο, αποτέλεσαν φωτεινό παράδειγμα στον μέγα Μακάριο, ό όποιος ζούσε στην αγιοτόκο έρημο!

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης. ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com